

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci žalobkyně: **A.C.E. Media Ventures, Inc.**

sídlem 3500 South DuPont Highway, Dover, DE, Spojené státy americké
zastoupena Mgr. Radkem Pokorným, advokátem
sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1

proti

žalované: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

v řízení o žalobě na určení, že zásah žalovaného spočívající ve vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení ze dne 5. 1. 2018, č. j. 524/2017-120-SSU/6, byl nezákonný,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět sporu**

1. Žalobkyně se, po změně žalobního návrhu podáním ze dne 21. 1. 2020, domáhá určení, že zásah žalovaného spočívající ve vydání v záhlaví uvedené výzvy k odstranění reklamního zařízení byl nezákonný. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný pochybil, když podle § 25 odst. 11 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o

pozemních komunikací“) výzvu adresoval neznámému vlastníkov, a nikoliv žalobkyni, která je vlastníkem dotčeného reklamního zařízení.

2. Městský soud žalobu již jednou zamítl rozsudkem ze dne 23. 5. 2018, č. j. 10 A 59/2018 - 45. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně rozhodnutí městského soudu zrušil rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 As 288/2018 - 58, neboť dospěl k závěru, že městský soud nedostatečně posoudil včasnost žaloby. Jelikož však městský soud v pokračujícím řízení dospěl k závěru, že je žalobu třeba považovat za včasnou, znovu ji zamítl.

II. Žaloba

3. Dle tvrzení žalobkyně postupoval žalovaný nezákonně, když výzvu podle § 25 odst. 11 zákona č. 17/1993 Sb., o pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) adresoval neznámému vlastníkov reklamního zařízení. K takovému postupu lze totiž přistoupit pouze v případě, že vlastníka reklamního zařízení objektivně nebylo možno zjistit. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2017, č. j. 30 A 217/2016 - 80, uvádí, že žalovaný nesplnil svou povinnost pokusit se všemi dostupnými prostředky zjistit, kdo je vlastníkem reklamního zařízení. Navíc je žalobkyně vlastníkem reklamního zařízení již od jeho zřízení v roce 1995, a proto žalovaný neměl důvod o jejím trvajícím vlastnictví jakkoliv pochybovat.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že nejistotu ohledně vlastnictví předmětného reklamního zařízení pojal z podání ze dne 17. 7. 2017 adresovaného společností A.C.E. Management, s.r.o. (dále jen „A.C.E. Management“) stavebnímu úřadu v řízení o povolení změny užívání stavby – dočasného osvětleného reklamního poutače. Dále žalovaný zjistil, že společnost New Republik Publicity, spol.s r.o. (dále jen „New Republik Publicity“) v letech 1991 - 1993 podnikala pod obchodní firmou A.C.E. MEDIA VENTURES spol. s .r.o., tedy firmou podobnou názvu žalobkyně. Navíc z obchodního rejstříku vyplynulo, že odštěpný závod žalobkyně na území České republiky byl bez náhrady zrušen. Žalovaný tedy přistoupil k tomu, že žalobkyni a uvedeným dvěma společnostem zaslal dotaz, zda jsou vlastníky reklamního zařízení. Společnosti A.C.E. Management a New Republik Publicity sdělily, že vlastníky zařízení nejsou, a žalobkyni nebylo možné přípis doručit. Vlastníka reklamního zařízení se tedy nepodařilo zjistit, ačkoliv k tomu žalovaný vynaložil veškeré možné úsilí.

5. Dále žalovaný tvrdí, že vydáním napadené výzvy nemohlo dojít k zásahu do práv žalobkyně, neboť výzva adresovaná neznámému vlastníkov byla doručována prostřednictvím veřejné vyhlášky, a tedy mezi jejím vydáním a povinností žalobkyně reklamní zařízení odstranit uplynul ještě delší čas, než kdyby výzva byla adresována přímo žalobkyni. Od žalobkyně přitom bylo možno očekávat, že bude úřední desku žalovaného sledovat. Nadto žalovaný zdůraznil, že zánik povolení k provozování reklamního zařízení,

k němuž došlo v roce 2017, vyplývá přímo z přechodných ustanovení zákona č. 196/2012 Sb., a tedy pro žalobkyni nemohla být výzva k jeho odstranění překvapením.

6. Konečně žalovaný uvedl, že žalobkyně postupuje obstrukčně tak, aby k odstranění reklamního zařízení nemohlo dojít. Když probíhalo zakrytí reklamního zařízení dne 4. - 6. 4. 2018, byla na místo přivolána policie. K tomu žalovaný navrhuje výslech svědka Ing. Jana Beneše. Dále byla na reklamní zařízení umístěna satelitní zařízení s tím, že žalobkyně spoléhala na ochranu těchto zařízení podle právních předpisů na úseku telekomunikací.

7. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, v níž zopakovala svou žalobní argumentaci. Uvedla, že v okolnostech uvedených žalovaným nelze spatřovat žádný podklad pro podezření, že vlastníkem reklamního zařízení přestala být žalobkyně, ba právě naopak. Změna sídla či zrušení odštěpného závodu žalobkyně není obstrukcí, která by žalovaného opravňovala ke zvolenému postupu. Žalobkyně s odkazem na příslušnou judikaturu zdůraznila, že výzvou k odstranění reklamního zařízení do jejich práv zasaženo bylo, neboť se o výzvě doručované veřejnou vyhláškou neznámému vlastníkovi nemohla reálně dovědět.

IV. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a další vývoj řízení

8. Jak bylo výše uvedeno, městský soud žalobu nejprve zamítl, avšak jeho rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 As 288/2018 - 58. Městský soud byl zavázán, aby v pokračujícím řízení vyjasnil otázku, zda byla žaloba podána včas. K tomu je třeba určit, zda směřuje proti nezákonnému zásahu jednorázovému, trvajícímu, nebo jednorázovému s trvajícím důsledky.

9. Soud přípisem ze dne 7. 1. 2020 žalobkyni poučil, že zásah, proti němuž žaloba směřuje, považuje za jednorázový zásah s trvajícím důsledky, a dále žalobkyni vyzval, nechť tvrdí, kdy se o výzvě k odstranění reklamního zařízení dověděla a zda důsledky této výzvy stále trvají.

10. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 21. 1. 2020 uvedla, že se v přesně neurčeném okamžiku dověděla o existenci výzvy, následně zvažovala další právní kroky, a k podání žaloby se rozhodla až poté, co jí dne 4. 4. 2018 byla při zakrytí reklamního zařízení doručena výzva v úplném znění. Jelikož soud tvrdí žalobkyně ohledně okamžiku, kdy se o výzvě dověděla, nepovažoval za zcela určité, vyzval ji k upřesnění. Vyjádřením ze dne 4. 2. 2020 žalobkyně vyjasnila, že se s písemným vyhotovením výzvy poprvé seznámila dne 4. 2. 2020, předtím se o existenci výzvy jen zprostředkovaně dověděla, přičemž není schopna přesně identifikovat, kdy k tomu došlo.

11. K věci samé žalobkyně ve vyjádření ze dne 21. 1. 2020 uvedla, že jediný krok, který musel žalovaný učinit při zjišťování skutečného vlastníka reklamního zařízení, spočíval ve zjištění aktuální adresy sídla žalobkyně. Ta přitom byla dostupná na internetu. Dále žalobkyně zopakovala, že nebyl důvod domnívat se, že přestala být vlastníkem reklamního zařízení, neboť společnosti A.C.E. Management a New Republik Publicity vlastnictví

reklamního zařízení explicitně popřely. Uvedené společnosti přitom byly dotazovány pouze na to, zda ony samy reklamní zařízení vlastní, nikoliv zda její vlastní žalobkyně.

V. Včasnost žaloby

12. Soud předně konstatuje, že žalobkyně zvolila k obraně před výzvou k odstranění reklamního zařízení správný žalobní typ. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016 - 39, č. 3412/2016 Sb. NSS, výzva k odstranění reklamního zařízení není rozhodnutím, nýbrž pokynem správního orgánu, a tedy zásahem ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 82 s. ř. s.

13. Městský soud má za to, že zásah spočívající ve výzvě k odstranění reklamního zařízení, proti němuž žalobkyně brojí, je typově zásahem jednorázovým s trvajícíchmi důsledky. Přiměřeně lze vycházet z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014 - 53, č. 3334/2016 Sb. NSS, dle něž je jednorázovým zásahem s trvajícíchmi důsledky odmítnutí provedení zápisu do katastru nemovitostí záznamem. V nyní projednávané věci je procesní situace srovnatelná, neboť zásahem je formální akt správního orgánu spočívající ve vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení, jehož důsledky spočívají jednak v povinnosti vlastníka reklamní řízení odstranit, jednak v povinnosti silničního správního úřadu zajistit zakrytí a odstranění reklamního zařízení, neučiní-li tak vlastník. K témuž závěru dospěl Krajský soud v Brně v usnesení ze dne 31. 5. 2016, č. j. 62 A 74/2016 - 28.

14. Dvouměsíční subjektivní lhůta k podání žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. tedy začala plynout v okamžiku, kdy se žalobkyně dověděla o výzvě k odstranění reklamního zařízení, a to v tom smyslu, že se seznámila s celým obsahem této výzvy. Jen úplné seznámení s výzvou jí totiž umožnilo podat a odůvodnit žalobu.

15. Městský soud měl při prvním projednání žaloby za to, že by bylo z hlediska procesní ekonomie neúčelné žalobkyni vyzývat k upřesnění tvrzení o tom, kdy se o výzvě dověděla. Ze spisu totiž vyplývalo, že se žalobkyně o zásahu dověděla dne 4. 4. 2018, kdy došlo k zakrytí reklamního zařízení, a po žalobkyni nebylo možné požadovat, aby prokázala, že se o obsahu výzvy nedověděla dříve, neboť negativní skutečnost prokázat nelze. Zároveň neexistoval ani žádný jiný způsob, jak případně zjistit, zda se žalobkyně o výzvě dověděla dříve, neboť celý spor mezi ní a žalovaným pramení ze skutečnosti, že výzva žalobkyni nebyla oznámena.

16. Po kasačním zásahu Nejvyššího správního soudu je městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. jeho právním názorem vázán. Vyzval tedy žalobkyni k doplnění tvrzení o tom, kdy se o zásahu dověděla. Žalobkyně podle očekávání tvrdila, že s úplným obsahem výzvy se seznámila až dne 4. 4. 2018, kdy bylo reklamní řízení zakryto správním orgánem. Vzhledem k okolnostem soud neměl žádné prostředky, jak ověřit, zda se žalobkyně s výzvou případně neseznámila dříve, a tedy bylo nutné její tvrzení považovat za pravdivé. Žaloba byla podána dne 5. 4. 2018, a tedy včas.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud Městský soud v Praze o věci v souladu s § 87 odst. 1 s. ř. s. rozhodl na základě skutkového stavu a právního stavu, který zde byl v době zásahu. Jelikož posouzení věci samé uvedené v prvním rozsudku zdejšího soudu nebylo dosud předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu, není zde prostor pro přehodnocování již dříve vyslovených závěrů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 4 As 311/2019 - 35). Soud tedy setrval na důvodech, pro které žalobu zamítl poprvé, přičemž reaguje na nové argumenty uplatněné ve vyjádření žalobkyně ze dne 21. 1. 2020.

18. Soud o věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas. O věci bylo možné rozhodnout jen na základě podkladů obsažených ve správním spise, a proto nebylo nutné provádět dokazování.

19. Žaloba není důvodná.

20. Žalobu proti nezákonnému zásahu správního orgánu může podle § 82 s. ř. s. podat každý, „*kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ... správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo*“.

21. Nelze přijmout argument žalovaného, dle něž žalobkyně tvrzeným zásahem nemohla být zkrácena na svých právech. Pokud by skutečně žalovaný při vydání výzvy postupoval nezákonně a adresoval by ji neznámému vlastníku, ačkoliv mu vlastník byl nebo mohl být znám, o zásah do právní sféry žalobkyně by se nepochybně jednalo. Namísto toho, aby byla výzva adresována a doručována přímo žalobkyni, by byla pouze zveřejněna jako veřejná vyhláška na úřední desce žalovaného, což by byla z hlediska možnosti žalobkyně s výzvou se seznámit nepochybně podstatně méně příznivá situace.

22. Klíčovou spornou otázkou mezi účastníky řízení je však právě to, jestli žalovaný postupoval nezákonně, když výzvu adresoval neznámému vlastníku.

23. Podle § 25 odst. 11 zákona o pozemních komunikacích „*[n]emůže-li silniční správní úřad zjistit vlastníka reklamního zařízení zřizovaného nebo provozovaného bez povolení ke zvláštnímu užívání, zveřejní výzvu k odstranění reklamního zařízení způsobem v místě obvyklým a po marném uplynutí lhůty 10 dnů ode dne zveřejnění výzvy je povinen reklamu do 15 pracovních dnů zakrýt a následně zajistit odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka dotčené pozemní komunikace*“.

24. Městský soud v Praze se zcela ztotožňuje s výkladem obdobného ustanovení § 31 odst. 10 zákona o pozemních komunikacích týkajícího se reklamních zařízení umístěných v ochranném pásmu pozemní komunikace, který je uveden v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2017, č. j. 30 A 217/2016 - 80. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že silniční správní úřad musí před vydáním výzvy neznámému vlastníku zvolit takový postup, aby mohl „*s jistotou uzavřít, že učinil vše potřebné ke zjištění vlastníka konkrétních*

reklamních zařízení, avšak vlastníka se mu – i přes vynaložené úsilí, které na něm lze rozumně požadovat a které také bude přezkoumatelným způsobem zachyceno ve správním spisu – zjistit nepodařilo“.

25. V nyní projednávané věci však, na rozdíl od případu řešeného Krajským soudem v Brně, žalovaný podnikl před vydáním výzvy ke zjištění vlastníka takové kroky, které po něm bylo možné rozumně požadovat.

26. Žalobkyně předně tvrdila, že žalovaný vůbec neměl důvod pojmout podezření, že žalobkyně již vlastníkem reklamního zařízení není, neboť měl k dispozici původní povolení ke zvláštnímu užívání, jehož adresátem byla právě žalobkyně. V tomto závěru se však žalobkyně mylí. Z dopisu společnosti A.C.E. Management stavebnímu úřadu ze dne 17. 7. 2017 žalovaný mohl nabýt oprávněný dojem, že reklamní zařízení vlastní tato společnost, neboť vystupovala jako nájemce pozemku, na němž se reklamní zařízení nachází. Z přiložených výpisů z účtů navíc vyplynulo, že zatímco v roce 2016 ještě nájem za pozemek, na němž se reklamní řízení nachází, platila žalobkyně, v roce 2017 to již byla společnost A.C.E. Management.

27. S ohledem na skutečnost, že byl odštěpný závod žalobkyně v České republice zrušen a dne 31. 3. 2017 zanikl, bylo zcela přirozené, pokud se žalovaný domníval, že vlastnictví reklamního zařízení přešlo na společnost A.C.E. Management, a to též s přihlédnutím ke skutečnosti, že bylo reklamní zařízení opatřeno logem ACEMEDIA, které používá společnost A.C.E. Management. Žalovaný tedy postupoval správně, když ke zjištění aktuálního vlastníka reklamního zařízení podnikal další kroky a nespoléhal se pouze na původní povolení ke zvláštnímu užívání dálnice, které bylo za účelem provozu reklamního zařízení vydáno žalobkyni již v roce 1995.

28. Z komunikace s Ředitelstvím silnicí a dálnic zodpovědným za správu pozemku ve vlastnictví České republiky, na němž se reklamní zařízení nachází, žalovaný o aktuálním vlastnictví reklamního zařízení nezjistil nic určitého. Ukázalo se totiž, že od roku 2014 nájemní vztah trvá pouze konkludentně, přičemž již z dokumentů poskytnutých Městským úřadem Rudná žalovaný věděl, že od roku 2017 nájem platí společnost A.C.E. Management, nikoliv žalobkyně.

29. Proto bylo namístě přistoupit k dotazům vůči potenciálním vlastníkům. Společnost A.C.E. Management, která se jevila jako zdaleka nejpravděpodobnější vlastník, však sdělila, že vlastníkem reklamního zařízení není, přičemž neuvedla žádné další informace. Další společnost, která kvůli dříve používané obchodní firmě téměř totožné s firmou žalobkyně také přicházela jako vlastník teoreticky v úvahu, tedy společnost New Republik Publicity, taktéž sdělila, že reklamní zařízení nevlastní.

30. Žalobkyně má pravdu, že tyto společnosti nebyly explicitně dotazovány, zda je vlastníkem reklamního zařízení žalobkyně. Pokud ovšem společnost A.C.E. Management reálně fungovala jako servisní společnost žalobkyně na území České republiky, musela o vlastnictví reklamního zařízení žalobkyní vědět. Byla-li dotazována, zda je ona sama

vlastníkem reklamního zařízení, přičemž se rozhodla aktivně nesdělít, že vlastníkem je žalobkyně, postupovala vůči žalovanému mimořádně nevstřícně. Tím sice společnost A.C.E. Management neporušila žádnou svou povinnost, jedná se však o skutečnost přispívající k celkovému obrazu toho, že si žalobkyně nepřála, aby žalovaný zjistil, že je vlastníkem reklamního zařízení.

31. Přímo žalobkyni se přípis s dotazem, zda je vlastníkem reklamního zařízení, nepodařilo doručit, a to i přesto, že jí byl doporučeně zaslán na adresu jejího posledního sídla ve Spojených státech známého žalovanému, kde však zjevně v té době ve skutečnosti nesídlila. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 21. 1. 2020 nově tvrdila, že své formální sídlo změnila ještě předtím, než se jí žalovaný pokusil doručit uvedený přípis. K tomuto tvrzení však nenavrhla žádné důkazy. Dále tvrdila, že aktuální adresu jejího sídla mohl žalovaný zjistit na internetu, k čemuž taktéž nenavrhla důkazy.

32. Soud konstatuje, že za daných okolností nebyla povinnost žalovaného ke zjištění skutečného vlastníka reklamního zařízení tak široká, aby musel z vlastní iniciativy zjišťovat aktuální sídlo žalobkyně. Jak bylo vyloženo výše, žalovaný měl na základě kroků podniknutých žalobkyní dobrý důvod domnívat se, že žalobkyně veškeré své aktivity na území České republiky ukončila a předmětné reklamní zařízení již nevlastní. Tento předpoklad nebyl zpochybněn ani skutečností, že vlastnictví reklamního zařízení popřely společnosti A.C.E. Management a New Republik Publicity, neboť reklamní zařízení mohla vlastnit jiná neznámá osoba. V době, kdy žalovaný obesílal žalobkyni s dotazem, zda je vlastníkem příslušného reklamního zařízení, se tedy nejevilo jako pravděpodobné, že by žalobkyně vlastníkem skutečně byla. Za těchto okolností žalovaný splnil svou povinnost učinit kroky ke zjištění vlastníka tím, že dotaz žalobkyni zaslal na adresu jejího sídla, která mu byla známa.

33. Žalobkyně v řízení před soudem neprokázala, že adresa jejího formálního sídla byla změněna předtím, než žalovaný zasílal uvedený dotaz. Neprokázala ani, že byla změna jejího sídla zjištělná z veřejně dostupných zdrojů. I kdyby tomu tak ale bylo, nebylo namístě očekávat, že žalovaný změnu sídla žalobkyně ve Spojených státech aktivně zjistí. Byla-li žalobkyně vlastníkem reklamního zařízení v České republice, mohla rozumně předpokládat, že s ní bude silniční správní úřad komunikovat. Pokud se tedy již rozhodla zrušit svůj odštěpný závod v České republice a změnit sídlo ve Spojených státech, měla ve vlastním zájmu silniční správní úřad o svém novém sídle informovat. Žalobkyně tento jednoduchý krok neučinila a naopak sofistikovaně navodila dojem, že veškeré aktivity na území České republiky ukončila. Za této situace je třeba konstatovat, že žalovaný učinil vše, co po něm bylo možné rozumně požadovat, když dotaz žalobkyni zaslal na poslední adresu, která mu byla známa.

34. Žádný další způsob zjištění vlastníka reklamního zařízení již žalovaný neměl. Společnost A.C.E. Management, která se jako vlastník jevila, sama uvedla, že vlastníkem není, zatímco žalobkyně byla nekontaktní a podle všech indicií dostupných žalovanému veškeré aktivity na území České republiky ukončila. Bylo tedy zcela namístě přistoupit k

postupu podle § 25 odst. 11 zákona o pozemních komunikacích a výzvu k odstranění reklamního zařízení vydat vůči neznámému vlastníkovvi.

35. Nad rámec nosných důvodů rozhodnutí soud podotýká, že z okolností případu se s vysokou pravděpodobností jeví, že nejasné vlastnictví reklamního zařízení bylo záměrně navozeno s cílem zkomplikovat žalovanému jeho odstranění. Pokud totiž žalobkyně zrušila svůj odštěpný závod v České republice, avšak formálně zůstala vlastníkem reklamního zařízení, přičemž veškerá práva a povinnosti vlastníka za ni vykonává společnost A.C.E Management se sídlem v České republice, je zřejmé, že mezi těmito dvěma společnostmi musí existovat úzký vztah. Přesto však společnost A.C.E. Management žalovanému nesdělila, že reklamní zařízení vlastní žalobkyně, ačkoliv jí tato skutečnost musela být známa. Žalobkyně zřejmě počítala s tím, že se žalovaný za této nepřehledné situace ve svém postupu dopustí chyby, díky níž potom bude možné výzvu k odstranění reklamního zařízení zpochybnit. Jak ovšem bylo uvedeno výše, žalovaný i za nastalých okolností postupoval zcela v souladu se zákonem a jeho postupu nelze nic vytknout.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Jelikož Žaloba tedy není důvodná, a proto ji soud podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má na náhradu nákladů právo ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Žalobkyně úspěšný nebyla a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. února 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu